

Lidský tvor.

Vždy znovu vzdouvají se nové vlny rozhořčení a vrhají své kruhy přes země a státy. Byly vyvolány mým prohlášením, že lidstvo nemá v sobě nic Božského. Jest to důkaz, jak hluboko zapustila domýšlivost kořeny v lidských duších a jak lidé neradi chtějí se s ní rozloučit, i když jejich cítění se varovně tu a tam probouzí a dává jim poznati, že konečně přece tomu tak býti musí.

Zdráhání nemění však nic na věci. Lidští duchové jsou dokonce **ještě** menší a nepatrnější, než se domnívají, když se konečně vnitřně dopracovali k přesvědčení, že všechno Božské v nich chybí.

Proto chci jíti ještě dále než dosud a chci oddělit stvoření ještě poněkud dále od sebe, abych ukázal, na který stupeň patří člověk. Není ani dobře možno, aby začal se vzestupem, když předem přesně neví, **co jest a co může**. Má-li to jednou ujasněno, konečně pak také ví, co činiti **má!**

To však jest veliký rozdíl od toho, co dnes chce! A jaký rozdíl!

Již to ani nebude soucit u toho, komu jest dopřáno jasné nazírání. Nemíním tu „nazíráním“ nazírání vidoucího, nýbrž vědoucího. Místo soucitu a útrpnosti musí se dnes probudit již jen **hněv**. Hněv a opovržení nad nesmírným povyšováním se na Boha, kterého se denně, ba každou hodinu ve své domýšlivosti dopouštějí statisícové. V domýšlivosti, ve které není ani stínu

vědění! Nestojí za námahu ztráceti o tom třeba jedině slovo.

Co pravím dále, platí těm nemnohým, kdo v čisté pokoře mohou ještě dospěti k nějakému způsobu poznání, dříve než by byli předem tak rozdrceni, jak se podle Božských zákonů záhy stane, aby se konečně dostalo vstupu **pravému** slovu Božímu a otevřela se pro ně úrodná půda!

Všechno prázdné, jen na slova bohaté špatné dílo pozemšťanů, kteří se považují za vědoucí, rozpadne se v trosky současně s dnešní neplodnou půdou!

Jest také nejvyšší čas, aby tento jalový žvást, který na všechno usilující vzhůru působí jako jed, zhroutil se v sobě v celé své prázdnotě. –

Sotvaže jsem stanovil rozlišení mezi Synem Božím a Synem Člověka jako dvěma osobnostmi, vynořují se pojednání, která v theologicko-filosofických spleteninách chtějí **objasniti**, že tomu tak není. Aniž se pouštějí věcně do mého poukazu, snaží se udržeti starý blud **za každou cenu** i za cenu logické věčnosti v nejasném způsobu dosavadních dogmat. Odvolávají se tvrdošijně na jednotlivé věty starých písem s vyloučením každé vlastní myšlenky. A tím i s nevyslovenou podmínkou, že posluchači a čtenáři nesmí rovněž nic myslet a tím méně pociťovati. Vždyť pak by se ihned poznalo, že těmi mnohými slovy není odůvodněno nic, protože dopředu i dozadu zůstává nemožným správný důsledek. Ještě viditelněji chybí však těmto mnohým slovům souvislost se skutečným děním.

Kdo je při tom konečně schopen otevřít uši a oči, ten musí beze všeho poznati nicotnost takových „poučení“. Jest to

poslední křečovitě přimknutí se, které nelze již ani označiti jako ulpění na dosavadní opoře, která se v příštím dění osvědčí jako **nic**.

Jediné jejich odůvodnění tvoří věty, jichž správné podání nelze dokázati. Tyto věty naopak nemožností logického přivtělení k světovému dění ukazují zcela zřejmě, že jejich smysl byl v dalším podání znetvořen lidským mozkiem. Ani jedna z nich nedá se bez mezer vpraviti do dění a citění. Avšak jen tam, kde se všechno uzavírá **v celistvý kruh**, bez fantastičnosti a beze slov slepé víry, **jen tam** jest všechno dění vysvětleno **správně!** –

Ale nač se namáhat, když člověk **nechce** upustit od takové zarputilosti! Necht' se tedy klidně stane to, co se za těchto poměrů státi **musí**. Jenom několik let to všechno konečně a bezpodmínečně změní. –

S hrůzou odvracím se od věřících a ode všech těch, kdo ve své falešné pokoře pro samo lepší vědění nepoznávají prostou Pravdu, ba dokonce se jí posmívají nebo blahosklonně ji chtějí ještě opravovati. Jak rychle budou právě oni tak malými, tak zcela malinkými a ztratí veškerou oporu, protože ji nemají ani ve víře, ani ve svém vědění. **Bude** to pro ně cestou, po které vytrvale chtěli jíti a po které se již nemohou nikdy navrátiti k životu. Právo volby nebylo jim nikdy zadržováno. –

Ti, kdo mne dosud sledovali, vědí, že člověk má svůj původ v nejvyšším oddílu stvoření: V duchovnu. Avšak jest nutno zaznamenati mnoho rozdílů v oblasti duchovna. Pozemský člověk, který si troufá chtít býti velikým, který se často neleká ani toho, aby snížil svého Boha až na nejvyšší **na tom stupni**, na který patří **sám**, člověk, který se někdy dokonce osměluje Boha zapírat

nebo i urážet, není ve skutečnosti ani tím, čím se mnohý plný pokory v nejlepším smyslu býti domnívá. Pozemský člověk není **žádný stvořený**, nýbrž jen **vyvinutý**. To jest rozdíl, jak si ho člověk nedovede domyslet. Rozdíl, se kterým nebude hotov nikdy, aby ho mohl přehlédnouti.

Krásná jsou slova a vítána mnohým, jak je mají na rtech četní učitelé proto, aby rozmnožili počet stoupenců. Avšak tito nevědomí učitelé jsou dokonce ještě sami přesvědčeni o všech bludech, které šíří a nevědí, jak velikou škodu tím způsobují lidem!

Ke vzestupu může vésti jen jistota v oné veliké otázce: „Co jsem!“ Není-li tato otázka předem zcela bezohledně rozřešena a poznána, pak jest vzestup trpce těžký, neboť **dobrovolně** nepodvolí se lidé takové pokoře, která by jim dopomohla na správnou cestu, po které také skutečně mohou jíti dále. To dokázalo jasně všechno dění až po dnešní dobu. Pokora učinila z těchto lidí buď otroky, což jest stejně nesprávné jako povýšenost, anebo v této pokoře přestřelili daleko za vlastní cíl a postavili se na cestu, k jejímuž konci nemohou dojíti nikdy, protože jim k tomu nestačí podstata ducha. Řítí se proto do hlubin, které je roztráští, protože dříve chtěli býti příliš vysoko. –

Jen stvoření jsou obrazy Boží. To jsou Prastvoření čistě duchovní v onom vlastním skutečném stvoření, ze kterého se mohlo vyvinouti všechno ostatní. V jejich rukou spočívá hlavní vedení všeho duchovního. Oni jsou ideály, věčnými vzory pro všechno lidstvo. Naproti tomu pozemský člověk mohl se vyvinouti teprve napodobováním z tohoto hotového stvoření. Od nevědomého zárodku ducha k sebe vědomé osobnosti.

Zdokonalen tím, že se přidrží správné cesty ve stvoření, stane se teprve pak podobou obrazů Božích. Člověk sám není nikdy ve skutečnosti obrazem! Mezi tím jest ještě veliká propast až dolů k němu!

Avšak i od skutečných obrazů není nejbližší krok dávno ještě k Bohu. Proto měl by pozemský člověk konečně jednou poznat, co všechno jest mezi ním a vznešeností Boží, kterou si tak usiluje přivlastniti. Pozemský člověk se domýšlí, že se v budoucí dokonalosti stane jednou Božským nebo částí Božství. Zatím však na své nejvyšší výši stane se jen **podobou obrazu** Božího. Smí až na nádvoří, do předsíní vlastního hradu Grálu, což je nejvyšší vyznamenání, jehož se může dostat lidskému duchu. –

Odvrhněte konečně tuto domýšlivost, která vám může býti jen na překážku, protože tak zbloudíte se světlé cesty. Záhrobní bytosti, které ve spiritistických kroužcích chtějí udělovati dobře míněná poučení, **nejsou** o tom zpraveny. Jim samotným chybí ještě potřebná k tomu znalost. Mohly by jásat, kdyby směly o tom slyšeti. Také u nich dostaví se jistě veliký nářek, až jim vzejde poznání o promeškaném čase v malichernostech a svéhlavosti.

Jak jest tomu v oblasti duchovní, tak jest tomu i v bytostném. Zde jsou vůdcové všech živlů bytostně **Prastvoření**. Všichni bytostní tvorové, kteří se stávají vědomými, jako rusálky, víly, skřítkové, salamandři atd., **nejsou** stvoření, nýbrž jen vyvinuti ze stvoření. Vyvinuli se tedy z bytostné části, z nevědomého **bytostného** seménka k vědomě bytostnému. Stávající se vědomými, berou na sebe i lidské formy. Toto přijímání formy jde vždy stejnoměrně s uvědomováním. Zde v bytostném jest to totéž odstupnění jako výše v duchovním. Prastvoření živlů v bytostném jsou právě tak jako Prastvoření v duchovním podle způsobu své

činnosti mužské nebo ženské formy. Odtud ve starověku pojem **bohů a bohyně**. Na to jsem již poukázal ve své přednášce „Bohové – Olymp – Walhalla“¹⁾. –

Velký jednotný rys jde celým stvořením a světem! Posлуhač i čtenář mých přednášek nechť pracuje stále v sobě. Nechť klade zkoumadla a mosty od jedné přednášky ke druhé a nechť je klade i ven do velikého i malého světového dění! **Teprve pak** může porozuměti poselství Grálu a shledá, že se časem uzavírá v jediný, dokonalý celek a nezanechává mezer. Vždy znovu vrací se čtenář ve všem dění k základním rysům. Všechno může vysvětliti, všechno dovozovati, aniž jest nutno měniti jen jedinou větu. Kdo vidí mezery, tomu chybí plné porozumění. Kdo nepoznává velkou hloubku, ono všeobsáhlé, ten jest povrchní a nepokoušel se nikdy, aby živě vnikl do ducha přinášené zde Pravdy.

Nechť se přidruží k oněm masám, které jdou širokou cestou samolibosti a domýšlivosti, že již mají největší vědění. Domýšlivost vědění zdržuje takto ztracené, aby v tom, co je jim sdělováno, viděli životnost, která dosud chybí jejich zdánlivému vědění. Kamkoliv hledí, cokoliv slyší, všude staví se před to jejich vlastní uspokojení na tom, co se domnívají, že drží pevně v ruce. Teprve pak, když přijdou k oné hranici, která neúprosně zavrhuje všechno nepravé a všecko zdání, poznají při otevření ruky, že v ní nemají **nic**, co umožňuje pokračování cesty a tím konečně vstup do říše ducha. Ale pak jest již příliš pozdě jíti cestou zpět a sbíratí pohozené a nepovšimnuté. Nestačí již k tomu čas. Brána ke vchodu jest zavřena. Poslední možnost zmeškána. –

Dokud se člověk nestane **takovým**, jakým má **býti**, nýbrž zůstává lpěti na tom, jak si to přeje, nemůže mluvíti o pravém

lidství. Musí vždy pomýšleti na to, že vyšel teprve **ze stvoření** a ne bezprostředně z ruky Stvořitelovy.

„Slovičkářství, vždyť je to v podstatě jedno, jest to jen jinak vyjádřeno.“ Tak říkají ti, kdo se povyšují a shnilé, hluché plody tohoto lidství, protože budou vždy neschopni pociťovati ten veliký rozdíl, jaký v tom jest. Prostota slov působí, že se opět klamou.

Jen ten, kdo jest v sobě živý, nepřejde to nedbale, nýbrž vycítí nezměrné vzdálenosti a ostrá ohraničení.

Kdybych již nyní chtěl ukázati **na všechny** rozdíly ve stvoření, ležel by mnohý, dnes „v sobě“ veliký člověk záhy zoufale na zemi při poznání, že slova ta chovají v sobě Pravdu. Byl by zkrušen pochopením své nicotnosti a malosti. Často používaný výraz „pozemský červ“ není tak nevhodný pro tyto „duchovně povznesené“, kteří se ještě dnes honosí moudrostí, ale brzo, velmi brzo, budou nutně nejnižšími v celém stvoření, nebudou-li dokonce patřiti k zavrženým. –

Jest nyní na čase, poznati svět správně jako takový. Ne neprávem odděluje se i v pozemském životě světské od duchovního. Tato označení vznikla asi ze správné schopnosti předtuchy mnohých lidí, neboť ukazují jako v zrcadle také rozdíl v celém stvoření. Také stvoření můžeme rozdělit v ráj a ve svět, tedy v duchovní a ve světské. I zde není ve světském vyloučeno duchovní, ale v duchovním jest vyloučeno světské.

Svět jest nutno nazývati hmotností, kterou probíhá také duchovno jako tep. Duchovno jest duchovní říše, ráj, ze kterého jest vyloučeno všechno hmotné. Máme tedy ráj a svět, duchovní a

hmotné, prvotní stvoření a vývoj, který možno nazvati také samočinným napodobením.

Vlastní skutečné stvoření jest pouze ráj, dnešní duchovní říše. Všechno ostatní jest jen **vyvinuté**, ne tedy již stvořené. A co se **vyvinulo**, jest nutno označiti výrazem **svět**. Svět jest pomíjivý, vyvíjí se z výronů Prastvořených, obrazně je napodobí a je poháněn a udržován duchovními výrony. Dozrává, aby pak v přezrálosti opět se rozpadl. Avšak duchovno nestárne spolu s ním, nýbrž zůstává věčně mladé, nebo jinými slovy: Jest věčně v sobě stejné.

Jen ve **světě** jsou možny viny a odpykání! To nese s sebou nedostatečnost pozdějšího vývoje. Vina jakéhokoliv druhu jest v říši ducha zcela nemožná.

Kdo četl vážně moje přednášky, tomu jest to úplně jasné. Ví, že nic ze všeho duchovního, co proudí světem, nemůže zpět do čistě duchovního, dokud na tomto duchovním lpí z putování jen **prášek**, jinorodý. Nejmenší prášek znemožňuje překročení hranice do duchovna. Zdržuje, i když duch pronikl až k prahu. S tímto posledním práškem nemůže dále, protože tento prášek jinou a nízkou podstatou nedovoluje vstup tak dlouho, dokud ještě lpí na duchovnu. Teprve v okamžiku, kdy se tento prášek uvolní a odpadne, jest duch zcela svoboden a dostává se mu téže lehkosti, která se nalézá **v nejnížší** vrstvě duchovna. Tato lehkost jest zákonem pro tuto nejnížší vrstvu duchovní. Lidský duch pak nejen **může**, nýbrž **musí** přes práh, na kterém byl zprvu ještě zdržován posledním práškem.

Postup může býti pozorován a líčen z mnoha stran. Jest lhostejno, jakými slovy se obrazně podává, o sobě zůstává to

totéž. Mohu to vyzdobiti nejfantastičtějšími povídkami, mohu použití k lepšímu porozumění mnohých podobenství, skutečnost sama o sobě jest přece prostá, zcela jednoduchá a jest vyvolána projevem tří často mnou jmenovaných zákonů.

Může se také konečně právem říci, že v ráji, tedy v čistě duchovním, nemůže nikdy povstati hřích, že není dotčen žádnou vinou, protože ho stvořil sám Duch Svátý. Podle toho jest stvořené jedině plně hodnotné. V tom, co se z něho vyvinulo dále, tedy svět, jako napodobenina Božského stvoření, která zůstává úplně přenechána lidskému duchu jako rejdiště k jeho výcviku a posile, může nesprávným chtěním těchto líných lidských duchů vzniknouti vina, která musí býti opět smírně vyrovnána dříve, než jest duchovno schopno návratu. Semena ducha pužena samovolnou touhou vycházejí tedy ze stvoření čili z ráje, aby proputovala tento svět. Samozřejmě, že může se obrazně říci, že děti odcházejí z domova, aby se učily a vrátily se pak v úplné zralosti. Tento výraz má své oprávnění, pokud se bere **obrazně**. Avšak všechno to musí zůstati stále obrazným a nesmí býti přetvořeno v osobní, jak se všude jeví o to snaha. Protože lidský duch teprve ve světě uvalí na sebe vinu, ježto něco takového v duchovnu není možno, nemůže se samozřejmě také vrátiti domů do duchovní říše, dokud se nevyprostí z této viny, která ho tíží. Mohl bych k tomu použití na tisíce obrazů, **všechny** mohly by však míti v sobě jen ten jediný základní smysl, který jsem již často uváděl v projevech prostých tří základních zákonů.

Zní to mnohému cize, když líčím postup **věcně**, protože obrazné lichotí jeho ješitnosti a samolibosti. Chce býti raději ve svém světě snů, neboť tam se to mnohem krásněji naslouchá. On si tam připadá něčím mnohem více, než skutečně jest. Při tom

dělá pak chybu, že nechce v tom viděti věčné. Vystupňuje se to do fantastičnosti, člověk ztratí tím cestu i svou oporu a jest v úžase snad i rozhořčen, ukáže-li se mu prostě a střízlivě, **jaké** stvoření skutečně jest a jakou on v něm hraje vlastně úlohu. Jest to pro něho takový přechod jako u malého dítěte, které v něžných rukou matky nebo babičky mohlo naslouchati se zářícím okem a s tvářemi planoucími nadšením blaženě pohádkám, aby pak konečně spatřilo svět a lidi ve skutečnosti. Zcela jinak, než to zní v krásných pohádkách a přece při bystřejším zpětném pozorování těchto pohádek v základě totéž. Jest to hořký okamžik, ale nutný. Jinak by dítě nemohlo jíti kupředu a zašlo by ve velkém utrpení jako „odcizené světu“.

Nejinak jest tomu zde. Kdo chce dále vzhůru, musí konečně poznati stvoření v celé jeho **skutečnosti**. Musí státi pevně na nohách, nesmí se již vznášeti v pocitech, které se hodí snad pro nezodpovědné dítě, ne však pro zralého člověka, jehož síla chtění proniká do stvoření nápomocně nebo rušivě a tím je buď povznáší nebo ničí.

Dívky, které čtou romány, jež v nepravém líčení jen zahalují skutečný život, zakusí v blouznění, které se tím probudí, velmi rychle v životě trpká zklamání. Velmi často bývají zlomeny pro celý svůj pozemský čas jako snadná kořist nesvědomitě falše, ke které se s důvěrou blížily. Při postupu lidského ducha ve stvoření není to nic jiného.

Proto pryč se vším obrazným, kterému se člověk nikdy nenaučil rozumět, protože byl příliš pohodlným pro vážnost správného výkladu. Nyní jest na čase, aby padly závoje a on viděl jasně, odkud přišel, jaké povinnosti ukládá mu jeho úkol a také kam musí opět jíti. **Potřebuje k tomu cestu!** A tuto cestu vidí jasně

před sebou naznačenou v mém poselství Grálu, ovšem za předpokladu, že ji viděti **chce**. Slovo poselství Grálu jest živé a nechává se najíti přehojně jen takovým lidem, kteří chovají v duši skutečně poctivou touhu. Všechno ostatní samočinně odvrhuje.

Domýšlivcům a těm, kdo hledají jen povrchně, zůstává poselství knihou o sedmi pečetích!

Jen ten, kdo se ochotně otvírá, také obdrží. Přistupuje-li hned od počátku ke čtení s přímou a nefalšovanou myslí, vykvete mu vše, co hledá, v nádherném splnění! Ale toto slovo odvrhuje ty, kdo nejsou zcela čistého srdce, nebo se uzavírá před falešnými zraky. Ti nenajdou nic! Tak bude rozsouzeno každému úplně podle jeho stanoviska k tomuto slovu. –

Minul čas snění. **Slovo přináší soud!** Samočinně rozděljuje lidské duchy v různorodosti jejich pochopení. Toto dění jest opět tak prosté a přirozené, že bude pro největší počet lidí až příliš prosté. Proto zase v něm nepoznají velký a mocný soud, který tím začíná.

Soud jest **ve dnech tohoto prvního rozdělení** všech lidských duchů a způsob přijetí nového Božího slova provede toto rozdělení! Soud není teprve v pozdějších následcích, které se připojí k rozdělení. Pak musí každý dokonati cestu, ke které se rozhodl, načež najde svou odměnu nebo trest.

Avšak aby se všichni lidé **ještě jednou** předem vyburcovali a dala se jim příležitost k vážnému přemýšlení, ve kterém mnohý snad přece ještě sáhne po **onom** záchranném laně, které jedině vede z těchto nížin, nastanou události a dění tak těžkého rázu, jak se o nich zatvrzelému lidstvu ani nesní, že by byla tak blízko. Jak

snadno bylo by se dalo tak mnohé ještě uspořít! Ale teď jest již příliš pozdě. Kéž jest mnohým toto zdrcující dění ještě ke spáse. Jen když při tom konečně nahlédnou nicotnost falešných proroků a vůdců, na které se dnes tak silně spoléhají. Nastávající dobu přetrvá vítězně jen Pravda a záhy dá poznati vůdce určeného Bohem, kterému jedině jest dána síla, aby pomohl v duchovní i pozemské bídě, plné zoufalství.

1)

Přednáška: [82. Bohové – Olymp – Walhalla.](#)